

29. med letom – leto A

Davek cesarju

Tedaj so farizeji odšli in se posvetovali, kako bi ga ujeli v besedi. K njemu so poslali svoje učence skupaj s herodovci in so rekli: »Učitelj, vemo, da si resnicoljuben in v resnici učiš Božjo pot ter se ne oziraš na nikogar, ker ne gledaš na osebo. Povej nam torej, kaj se ti zdi: Ali smemo dajati cesarju davek ali ne?« Jezus pa je spoznal njihovo hudobijo in rekel: »Kaj me preizkušate, hinavci? Pokažite mi davčni novc!« Dali so mu denarij. Nato jim je rekel: »Čigava sta ta podoba in napis?« Dejali so mu: »Cesarjeva.« Tedaj jim je rekel: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.«

Se le izgovarjamo?

Jezus je opazil, da njegovi sogovorniki z vprašanjem ne iščejo odgovora, ampak se odgovoru izmikajo. Vprašajmo se, kaj vse tiči za vprašanjem: Ali je potrebno cesarju dajati davek ali ne?

- Mogoče bi Jezusu radi naprtili upor proti cesarju, potem pa bi ga za to tožili. Če bi Jezus rekel, da cesarju ni potrebno plačevati davka, bi ga ujeli v zanko.
- Mogoče so se herodovci že upirali cesarju, pa jim bo Jezusova beseda le še opravičilo za njihova dejanja. Gotovo je lažje, če on nosi odgovornost za njihova dejanja kot da to težo nosijo sami.
- Mogoče bi radi rekli, da podpira pogansko vero, ki časti cesarja kot božjega namestnika. Potem je kriv pred voditelji shodnice.

To so le preprosta ugibanja, saj ni ključno, da natančno izvemo, kaj so mislili. Nedvomno je v vsakem primeru jasno, da ne gre za to, koliko naj komu dajo, ampak zato, da ga bodo lahko prijeli za besedo. Temu primeren je tudi odgovor: Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega. Kaj je Jezus povedal s temi besedami? Na nek način prav nič. Saj težko rečemo, kaj je cesarjevo in kaj božje. Pravzaprav se je le elegantno izmuznil. Narobe bi bilo namreč misliti, da nam Jezus ponuja pravo razmerje med cesarjem in Bogom. Ne, Jezus samo opozarja na pravičnost in odgovornost do svojih dejanj. Ne pozabimo, da je cesar v takratnih očeh javnosti predstavljal božjo oblast. Torej je bilo vse božje.

Naj damo cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega bi lahko prevedli tudi v Benediktovo načelo: Moli in delaj. Ali to načelo kaj govori, koliko enega in koliko drugega. Ne! Ali ločuje na božje in človeško? Ne, opozarja nas le, da v nas obstaja duhovno in telesno, božje in človeško, moje in družbeno in da je potrebno vedno iskati pravo razmerje. V tem smislu je Jezusov odgovor le vrnjen izziv. Če želijo sogovorniki preložiti odgovornost za

svoja dejanja nanj, jim Jezus preprosto vrača. Vi ste odgovorni za svoja dejanja. Vi morate vedno znova odkrivati odgovor, koliko komu, kdaj in zakaj.

Sedaj pa se še sami vprašajmo ali se tudi mi izmikamo z vprašanji, da nam le ne bi bilo potrebno storiti kaj več. Spomnim se, ko smo kot otroci podobno skušali mam, ko se nam ni več dalo delati, pa bi se radi šli igrati ali pa kopati. Vprašali smo jo, če je še kaj za delati. Seveda z eno samo željo, da bi rekla ne, ona pa je vedno rekla, saj veš, kaj sprašuješ.

Tako bi v otroški nedolžnosti ali pa zvitosti radi tudi mi danes vprašali oz. rekli Bogu:

- saj dosti molim, a ne,
- saj dovolj naredim za bližnje,
- saj dovolj skrbim za tiste, ki so v stiski,
- saj dovolj prispevam za najbolj uboge,
- saj dovolj naredim za dobro skupnosti in politike v kraju itd.

Če to sprašujemo zato, da bi se izgovorili, nam Bog ne bo pritrdil. Raje nas bo spomnil na priliko o gospodarju in služabniku. V njej pravi, da je samoumevno, da hlapec najprej postreže gospodarja, šele potem sede sam in poje. Ne izsiljujmo z mislijo, da smo naredili vse, ko čutimo, da bi lahko storili več. Jezus pravi zelo ostro: »Se mar zahvaljuje služabniku, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano? Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: ›Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.« (Lk 17,9-10).

Namesto izgovarjanja vzemimo zares napetost, ki se ji ne moremo izogniti. Razpetost med nepopolnostjo in hrepenenjem po popolnosti moramo nositi v sebi do konca. In prav iz nje se bo rojevalo tisto, k čemur smo vedno znova poklicani: SVETOST.